

ת"פ (רמלה) 66606-01-23 - מדינת ישראל לשכת התביעות רמלה ע"י עוה"ד הילה כהן נ' עדי דרעי ע"י עוה"ד תומר אלטיט

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 66606-01-23 מדינת ישראל נ' דרעי
תיק חיצוני: 482743/2022

לפני	כבוד השופט הישם אבו שחאדה
מאשימה נגד	מדינת ישראל לשכת התביעות רמלה ע"י עוה"ד הילה כהן
נאשמים	עדי דרעי ע"י עוה"ד תומר אלטיט

החלטה

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז-1977. עובדות כתב האישום בתמצית הן שבשלושה מועדים שונים, במהלך פגישה עם מטפלת בתחנה לטיפול משפחתי, הנאשם אמר למטפלת שהוא מתכוון לפגוע בגרושתו ובבעלה. הראיות בתיק מתבססות בעיקר על עדותן של שתי עדות תביעה, המטפלת ומנהלת התחנה לטיפול משפחתי (להלן: **המטפלת** או **המנהלת**, לפי העניין).

המטפלת והמנהלת העידו ביום 31.12.24 והמאשימה הצהירה "אלו עדיי". פרשת ההגנה קבועה ליום 4.2.25. בתום הדיון ביום 31.12.24 ההגנה ביקשה לטעון בעל פה שאין להשיב לאשמה וקבעתי שהטענה תועלה בכתב. ההגנה הגישה את טיעוניה בכתב ביום 13.1.25. המאשימה הגישה את תגובתה בכתב ביום 30.1.25 ובהחלטתי מאותו היום קבעתי שההגנה תוכל להגיש תשובה לתגובה עד ליום 9.2.25.

היום, 2.2.25, ההגנה הגישה בקשה לבטל את מועד ההוכחות שקבוע ליום 4.2.25 בטענה שעדיין לא ניתנה החלטה בטענה שאין להשיב לאשמה. בנסיבות אלה, ולאור העובדה שמועדי הוכחות נקבעים זמן רב מראש ואין מועדים פנויים קרובים ביומנו של בית המשפט, קבעתי שאין צורך שההגנה תגיש תשובה לתגובה ושהחלטה בטענה שאין להשיב לאשמה תינתן עוד היום.

מעבר לכך, אציין שהבקשה שאין להשיב לאשמה היא מנומקת ומפורטת (9 עמודים שכוללים גם הפנייה לעדויות שנשמעו ולאסמכתאות משפטיות). לפיכך, התרשמתי היא שההגנה מיצתה את הטיעון בנושא ושניתן לתת החלטה בטענה שאין להשיב לאשמה גם ללא צורך בתשובה לתגובה וממילא הגנתו של הנאשם לא תיפגע במאומה אם לא יגיש תשובה לתגובה.

הטענה שאין להשיב לאשמה היא בתמצית כדלקמן: **ראשית**, העדות של המטפלת ושל המנהלת אין בהן די כדי לבסס הרשעה, אף לא ברמה הלכאורית, בעבירה של איומים; **שנית**, לא הוכח היסוד הנפשי הנדרש לעבירת האיומים.

כאן המקום להזכיר מושכלות יסוד לגבי הטענה של "אין להשיב לאשמה". ב-ע"פ 5105/02 אבו קישק נ' **מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 21.10.02) נקבע כדלקמן:

"ראיות לכאורה על פי סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח חדש) תשמ"ב - 1982, מוגבלות להיבט העיוני של העונש. קיומן מעביר אל הנאשם את נטל הבאת הראיות אך אינו מעביר על שכמו את נטל השכנוע אשר נותר תמיד על התביעה. לנוכח ההשלכה המוגבלת של ראיות לכאורה על הכרעת הדין, נקבע בפסיקה כי **די בקיומן של ראיות דלות ובסיסיות, כי משקלן אינו רלוונטי וכי הראיות אינן מאבדות מערכן הלכאורי, גם אם בחומר שהובא בפרשת התביעה, קיימות ראיות המחלישות או אף סותרות את הראיות הללו.**" (ההדגשות שלי - ה'א'ש')

כמו כן, ב-בש"פ 825/98 מדינת ישראל נ' דחלה פ"ד נב (1) 625, 629-630 (1998) נקבע על ידי כבוד השופט קדמי כדלקמן:

"לעניינה של 'ראיה לכאורה' בקשר לטענה של 'אין להשיב לאשמה', המבחן הוא **מבחן 'חיצוני'** של ראיות התביעה 'על פניהן', בלי לתת את הדעת לשיקולי מהימנות ומשקל, פרט למקרים נדירים, שבהם חוסר המהימנות **זועק** מן הראיה ונטל ממנה **לחלוטין** את כוחה בתור שכזאת ואילו לעניינה של 'ראיה מספקת' לביסוסה של הרשעה, עומדים שיקולי מהימנות ומשקל בראש מעייניו של בית המשפט; כאשר על פי טיבו, המדובר במבחן **'פנימי'** היורד ליכולת לסמוך על הראיות מימצא מרשיע." (ההדגשות במקור)

על כן, על מנת לקבוע האם המאשימה הביאה מספיק ראיות על מנת להעביר את נטל הבאת הראיות אל הנאשם (זאת כמובן להבדיל מנטל השכנוע), די בראיות בסיסיות, גם אם דלות, לכך שאמר דברי איום כלפי גרושתו או בעלה במהלך הפגישה שלו עם המטפלת. בנוסף, בית המשפט **לא נזקק לשאלת המשקל** שיש לייחס לראיות התביעה ומבצע רק **בדיקה חיצונית** של ראיות אלה. הבדיקה הפנימית של הראיות מתבצעת רק בעת כתיבת הכרעת הדין.

בשלב זה במשפט, לפי **הבדיקה החיצונית** שערכתי לעדות של המטפלת ולעדות של המנהלת, התרשמתי היא שראיות אלה "על פניהן", וזאת בלי לתת את הדעת לשיקולי מהימנות ומשקל, מקיימות את העבירה של איומים. המקרה שבפני איננו נמנה על אותם מקרים נדירים שבהם חוסר המהימנות **זועק** מן הראיה ונטל ממנה **לחלוטין** את כוחה בתור שכזאת.

כמובן שלהגנה שמורות מלוא טענותיה לשלב הסיכומים, בין לעניין שאלת המהימנות של עדות המטפלת ושל עדות המנהלת ובין לעניין הטענה שהיסוד הנפשי של עבירת האיומים לא התקיים, ובין לעניין כל טענה אחרת.

יש לציין שההגנה העלתה טענה נוספת בדבר העדר קבילות עדותן של המטפלת ושל המנהלת בשל טענת חסיון. כפי שכבר קבעתי עוד בדיון ביום 31.12.24, טענות בדבר העדר קבילותן של ראיות או עדויות תוכרענה בשלב הכרעת הדין בלבד.

לפיכך, הטענה כי "אין להשיב לאשמה", נדחית. המזכירות תשגר העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ד' שבט תשפ"ה, 02 פברואר 2025,
בהעדר הצדדים.